

ница. Та при Ягодинъ малко остана, да не направятъ едно кърваво збивание съ сръбскитѣ солдати, които ги гоняха, за да ги върнатъ.

На скоро слѣдъ това стана и заключението на Цариградската конференция, и се объяви миръ между Сърбия и Турция. Споредъ заключението на конференцията, турскитѣ солдати трѣбаше да напуснатъ сички крѣпости въ Сърбия, освѣнъ Бѣлградската, Смедеревската и Шабацката. А въ градътъ Бѣлградъ турската полиция съ своитѣ низами да се оттѣгли въ крѣпостъта; гражданитѣ турци, ако желаятъ могатъ да останатъ въ града Бѣлградъ, ако ли не, могатъ да се изселатъ. Тѣзи турски граждани повечето почнаха да се изселятъ отъ града Бѣлградъ. Но гдѣ бѣше прибѣжището на тия турски изселеници, разбира се, въ България и врѣхъ бѣлгарскій гърбъ.

Бекеритѣ, както наричаха сърбитѣ нашитѣ момчета отъ двѣтѣ легии, се разпуснаха и имъ се каза, да си върви съкой на работа, а който не иска, може да постѣпи въ числото на сръбскитѣ солдати, т. е. да стане сърбинъ. Тѣ отъ като бѣха се компромитирали прѣдъ турцитѣ, не мислѣха вече да се връщатъ въ България. Едни приеха да станатъ сръбски солдати, а други голи и боси останаха по пѣтищата, та просяха да се прѣхранятъ.

Значи цѣлътъ на сръбското правителство за бѣлгарско въстание била такава, да си свършатъ работата съ помощта на бѣлгаритѣ и нищо друго. Това ми даде поводъ, отъ една страна, да схватя добръ приятелството на Сърбия съ бѣлгаритѣ, а, отъ друга страна, да намразя идеята за *бѣлгарски волентири* при чужда държава. Освѣнъ това появи се още и друго зло, което не знамъ отъ кждѣ излѣзе, но струва ми се, че сѣ пакъ отъ сръбски источникъ бѣше направено за тѣхенъ интересъ, като единъ видъ диверсия срѣщу турцитѣ, когато сърбитѣ не бѣха още сигурни съ рѣшението на цариградската конференция въ тѣхна полза.